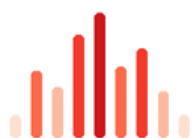

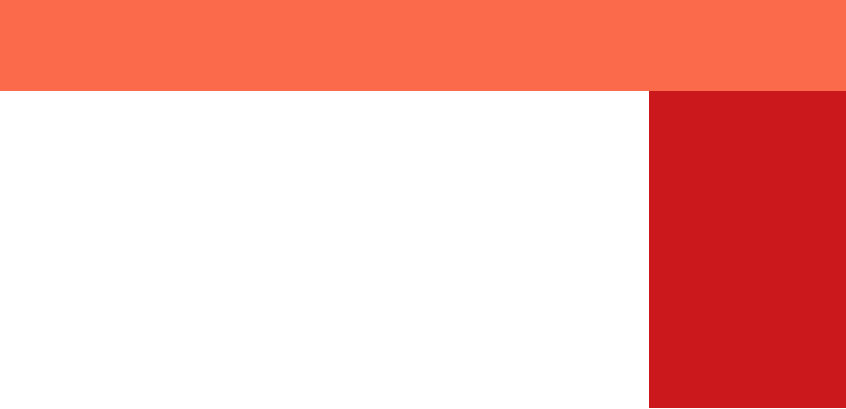

COP30 pod lupą

Priorytety wdrożeniowe dla Polski

Climate Future
Institute

Climate Future Institute to innowacyjny think tank, łączący kwestie klimatu, środowiska, społeczeństwa i gospodarki, kreśląc horyzont przyszłości. Naszym celem jest wywołanie realnych zmian poprzez dialog, ekspercką analizę oraz przywództwo w działaniu, dostarczając skuteczne rozwiązania dla najpilniejszych wyzwań w zakresie zarządzania zasobami środowiskowymi.

Nasz zespół łączy bogate doświadczenie w konsultingu, administracji publicznej – zarówno lokalnej, krajowej, jak i europejskiej – oraz w doradztwie strategicznym, co pozwala nam skutecznie łączyć wiedzę ekspercką z praktycznym podejściem do wyzwań przyszłości.

Autorzy

Szymon Klepacki
Hanna Czaban
Sylwia Łyskawka
Paulina Sławek

Oprawa graficzna

Alicja Dryja
Zuzanna Drożdż

Zdjęcie

Unsplash.com ([Matthew TenBruggencate](#))

Data publikacji

Luty 2026

Spis treści

Wstęp	5
Metodyka	6
Wyniki przekrojowe COP30	7
Priorytety po COP30	9
Rekomendacje na najbliższe 100 dni	11
Wnioski	14
Źródła	16

Strona intencjonalnie pozostawiona pusta.

Wstęp

Choć konferencja klimatyczna ONZ COP30 (ang. *Conference of the Parties*) nie była szczytem przełomów politycznych, to osiągnęła ona jeden kluczowy efekt - zwiększyła nacisk na testowanie oraz wdrażanie polityk klimatycznych, podkreślając przy tym rolę wskaźników, procedur, funduszy oraz ścieżek projektowych. Dodatkowo COP30 ustanowił adaptację jako oś dalszych prac Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (ang. *United Nations Framework Convention on Climate Change*, UNFCCC), a także przesunął rozmowę o technologiach klimatycznych z poziomu identyfikacji potrzeb na poziom wdrażania projektów.

Przyjęcie zestawu 59 wskaźników adaptacji (ang. *Belém Adaptation Indicators*) w ramach Globalnego Celu Adaptacyjnego (ang. *Global Goal on Adaptation*, GGA) stanowi pierwszą wspólną, międzynarodową ramę odniesienia dla monitorowania postępów adaptacyjnych. Równolegle decyzje dotyczące Funduszu Adaptacyjnego (ang. *Adaptation Fund*), Stałego Komitetu ds. Finansów (ang. *Standing Committee on Finance*, SCF) oraz Funduszu na rzecz reagowania na Straty i Szkody (ang. *Fund for responding to Loss and Damage*) wskazują, że kluczowym wyzwaniem jest trudność w przygotowaniu projektów i dystrybucji środków, a także dostęp do finansowania.

Jednocześnie ustanowienie Belém Technology Implementation Programme (TIP) nadaje Mechanizmowi Technologicznemu (TEC¹ /CTCN²) wyraźnie operacyjny charakter, koncentrując się na przygotowaniu projektów pod finansowanie, ułatwieniu dostępu do finansowania oraz budowaniu zdolności wdrożeniowych. W praktyce TIP jest jedną z nielicznych decyzji COP30, która tworzy krótkoterminowe okno działań projektowych.

COP30 nie przyniósł jednolitego zestawu instrumentów wykonawczych, lecz wyraźnie zróżnicował poziom operacjonalizacji między obszarami. W adaptacji i technologiach pojawiły się konkretne narzędzia wdrożeniowe. Wiele tematów - w tym oceany, sprawiedliwa transformacja czy oddziaływanie środków zaradczych - zostało wzmocnione narracyjnie, lecz bez wystarczająco precyzyjnych ustaleń, które umożliwiałyby przygotowanie spójnych planów wdrożeniowych. COP30 stworzył więc nierówną mapę priorytetów: obok kilku decyzji operacyjnych funkcjonuje szerokie pole procesów przygotowawczych o nieokreślonym horyzoncie implementacji.

Poniższy raport jest skierowany do instytucji publicznych i ekspertów zaangażowanych w negocjowanie i wdrażanie polityki klimatycznej w Polsce.

¹ang. *Technology Executive Committee* - organ strategiczny Mechanizmu Technologicznego

²ang. *Climate Technology Centre and Network* - organ operacyjny Mechanizmu Technologicznego

Jego celem nie jest pełna analiza wdrożeniowa ani sugerowanie linii politycznej, tylko wskazanie, gdzie i jak Polska powinna inwestować czas oraz zasoby. Dokument stanowi mapę priorytetów wynikających z COP30, której funkcją jest wsparcie decyzji instytucjonalnych na najbliższe 100 dni.. Analiza obejmuje wyłącznie te decyzje i mandaty COP30, które spełniają kryteria formalności, wykonalności oraz potencjalnego przełożenia na działania krajowe lub unijne.

Metodyka

Metodyka raportu służy priorytetyzacji ustaleń COP30 pod kątem ich znaczenia dla polskiego mandatu negocjacyjnego i prac wdrożeniowych. Analiza ma charakter operacyjny i celowo koncentruje się na wykonalności, a nie na pełnym przeglądzie COP30.

Metodyka raportu służy priorytetyzacji ustaleń COP30 pod kątem ich znaczenia dla polskiego mandatu negocjacyjnego i prac. Analiza ma charakter operacyjny i celowo koncentruje się na wykonalności, a nie na pełnym przeglądzie COP30.

Podstawą materiału jest klasyfikacja formalnych decyzji COP/CMA/CMP, ujętych w zestawie postanowień brazylijskiej konferencji (ang. *Belém Political Package*) oraz mandatów i wytycznych dla instytucji operacyjnych (m.in. Adaptation Fund). Zapisy o charakterze deklaratywnym lub narracyjnym, spoza formalnego procesu decyzyjnego UNFCCC, nie stanowiły zostały uwzględnione w raporcie.

Każda decyzja została przeanalizowana pod kątem tego, co faktycznie zmienia w procesach istotnych dla Polski, nawet jeśli nie odnosi się do nich bezpośrednio. W szczególności oceniane jest, czy decyzja:

- wpływa na sposób projektowania lub raportowania działań, np. monitorowanie, raportowanie i weryfikacja (ang. *Measurement, Reporting and Verification*, MRV), Krajowe Plany Adaptacyjne (ang. *National Adaptation Plans*, NAP), Biennial Transparency Reports (BTR),
- kształtuje zasady działania funduszy lub mechanizmów, w których Polska uczestniczy pośrednio (np. poprzez Unię Europejską (UE)),
- tworzy wzorzec operacyjny dla przyszłych instrumentów.

Dla każdego wybranego punktu tworzona jest karta wyników zawierająca: streszczenie decyzji, łańcuch potencjalnych skutków oraz ocenę według pięciu kryteriów: materialność, egzekwowalność, prawdopodobieństwo wdrożenia,

okno czasowe oraz znaczenie dla zewnętrznych instrumentów finansowych. Łączny priorytet wyznaczany jest jako suma ocen, co pozwala na stabilną i czytelną priorytetyzację bez nadmiernej polaryzacji wyników.

Zastosowanie sumy (zamiast iloczynu) odzwierciedla realia decyzyjne administracji publicznej, w których znaczenie ma wykonalność, a nie eliminowanie decyzji na podstawie pojedynczego słabszego parametru.

Wynikiem metodyki jest wyszczególnienie pięciu istotnych, a następnie wybór dwóch kluczowych priorytetów COP30, które stanowią podstawę dalszej analizy, rekomendacji i propozycji działań dla Polski. Raport nie zakłada automatycznego dostępu Polski do międzynarodowych środków finansowych, lecz koncentruje się na tym, jak decyzje COP30 wpływają na proces negocjacyjny, w którym Polska uczestniczy jako państwo UE i strona UNFCCC.

Wyniki przekrojowe COP30

Kluczową informacją jest to, że wszystkie decyzje podjęte w Belem są dobrowolne. Oznacza to, że nie są one legalnie wiążące i nie tworzą egzekwowalnego obowiązku implementacyjnego. Dodatkowo, implikacje dla poszczególnych państw wynikające z tych decyzji różnią się pod kątem znaczenia, materialności i horyzontu wdrożenia. Z perspektywy Polski oznacza to konieczność selekcji: tylko część decyzji COP30 bezpośrednio wpływa na warunki, w jakich w najbliższym czasie będą kształtowane standardy, procedury i mechanizmy, w których Polska uczestniczy jako państwo UE i strona procesu UNFCCC.

Istotnym pytaniem wynikającym z COP30 nie jest więc „co zostało przyjęte”, lecz w co Polska powinna zaangażować się w pierwszej kolejności, żeby wesprzeć krajową politykę klimatyczną, umocnić pozycję adaptacji na arenie międzynarodowej, i zwiększyć zdolność Polski do wpływu na proces negocjacyjny w przyszłości, w szczególności w obszarach adaptacji, technologii i raportowania.

Dotyczy to zarówno procesów technicznych (MRV, wskaźniki, procedury), jak i kształtowania modeli operacyjnych funduszy i programów wdrożeniowych, nawet jeśli nie są one bezpośrednim źródłem finansowania dla Polski.

Z tego względu raport ocenia kluczowe decyzje COP30 pod kątem ich znaczenia dla polskich instytucji publicznych i zaplecza eksperckiego, według

pięciu ww. kryteriów. Łączny wynik stanowi miarę priorytetu instytucjonalnego, biorąc pod uwagę ograniczone zasoby administracyjne (Tabela 1).

Wykorzystane kryteria:

- Materialność (M)
- Egzekwowalność (E)
- Prawdopodobieństwo wdrożenia (PW)
- Okno czasowe (O)
- Dostęp do Instrumentów Finansowych (IF)

Tabela 1. Priorytetyzacja decyzji COP30

Nr	Decyzja COP30	M	E	PW	O	IF	Suma
1	Global Goal on Adaptation	4	3	4	4	3	18
2	Technology Implementation Programme	4	3	3	4	3	16
3	UAE Just Transition Work Programme	3	3	4	2	2	14
4	Belém Gender Action Plan	3	3	3	2	2	13
5	Fund for responding to Loss and Damage	2	2	3	2	3	12
6	Matters relating to the Adaptation Fund	1	2	2	3	2	10
7	Implementation of Response Measures	1	2	2	2	2	9
8	Standing Committee on Finance	1	2	1	2	2	8
9	Global Mutirão	1	1	1	1	1	5

Na tej podstawie zidentyfikowano pięć obszarów, które wymagają uwagi instytucjonalnej w Polsce.

Priorytety po COP30

Analiza decyzji COP30 pokazuje, że tylko ograniczona liczba ustaleń tworzy realne punkty wyjścia dla działań instytucjonalnych. Wśród dziewięciu wybranych decyzji wyselekcjonowano pięć o najwyższym priorytecie wg ww. kryteriów oraz potencjalnego wpływu na sektory istotne dla Polski: rolnictwo, technologie klimatyczne oraz ekosystemy morskie. Pozostałe decyzje pełnią funkcję wspierającą lub narracyjną i nie wymagają aktywnego zaangażowania na obecnym etapie.

1. Global Goal on Adaptation – Belém Adaptation Indicators

Przyjęcie Belém Adaptation Indicators stanowi przełomowy etap w procesie Globalnych Celów dla Adaptacji, wprowadzając po raz pierwszy na poziomie CMA spójną, wielosektorową ramę wskaźników obejmującą między innymi gospodarkę wodną, rolnictwo, ekosystemy i systemy wczesnego ostrzegania. Dla Polski kluczową implikacją jest wejście w fazę przygotowawczą, która obejmuje mapowanie danych, identyfikację luk informacyjnych oraz udział w pilotażach metodologicznych. Umożliwia to testowanie wykonalności wskaźników bez tworzenia zobowiązań regulacyjnych i jednocześnie wniesienie wkładu do międzynarodowych prac technicznych. Osadzenie decyzji w procesie technicznej operacjonalizacji prowadzonym przez Adaptation Committee i sekretariat UNFCCC daje państwom realną możliwość wpływu na przyszłe standardy raportowania, koszty administracyjne i zakres obciążeń. Połączenie wysokiej materialności tematycznej z szerokim oknem czasowym i dostępem do instrumentów finansujących pilotaże (w szczególności programu LIFE) sprawia, że GGA zajmuje najwyższe miejsce w rankingu rekomendacji dla Polski.

2. Belém Technology Implementation Programme (TIP)

Najbardziej operacyjna decyzja COP30 w obszarze technologii. TIP przesuwa Mechanizm Technologiczny UNFCCC z fazy identyfikacji potrzeb do fazy przygotowania i wdrażania projektów. Program oferuje konkretne kanały wsparcia kompetencyjnego (łączenie konkretnych instytucji, przygotowanie projektów pod finansowanie), istotne dla technologii adaptacyjnych w rolnictwie, monitoringu środowiskowego oraz rozwiązań cyfrowych. TIP otwiera krótkoterminowe okno działań bez tworzenia nowych zobowiązań finansowych. Dla Polski TIP otwiera możliwość wzmocnienia pozycji technologii adaptacyjnych i transformacyjnych jako elementu zarówno Krajowych Planów

Adaptacji, jak i długoterminowych strategii rozwojowych. Program ma potencjał, aby przyspieszyć rozwój sektorów takich jak gospodarka wodna, rolnictwo czy technologie monitoringu środowiskowego, gdzie bariery nie wynikają z braku rozwiązań technicznych, lecz z ograniczonej zdolności do przygotowania projektów spełniających wymogi finansowania międzynarodowego.

3. United Arab Emirates Just Transition Work Programme

Program Prac na rzecz Sprawiedliwej Transformacji (ang. *Just Transition Work Programme*, JTWP) ustanawia stałą platformę dialogową w ramach UNFCCC, porządkując dotychczas rozproszone wątki sprawiedliwej transformacji i nadając im ciągłość instytucjonalną, w tym w obszarach adaptacji, ochrony ekosystemów, rozwoju kompetencji i transferu technologii. Dla Polski JTWP pełni funkcję ramy interpretacyjnej, pozwalającej spinać istniejące działania w spójną narrację uwzględniającą wymiar społeczny transformacji, w szczególności poprzez legitymizację tematów takich jak upskilling, ochrona społeczna czy lokalnie prowadzona adaptacja. Jednocześnie brak wskaźników, instrumentów finansowych i mechanizmów MRV sprawia, że wpływ programu pozostaje pośredni i narracyjny, co lokuje JTWP niżej w rankingu rekomendacji jako proces wspierający, a nie wiodący.

4. Belém Gender Action Plan

Decyzja porządkuje dotychczasowe działania UNFCCC w zakresie integracji perspektywy płci, nadając im długoterminową ramę obejmującą planowanie klimatyczne, budowanie kompetencji instytucjonalnych oraz gromadzenie danych rozbitych według płci. Z perspektywy Polski decyzja ma umiarkowane, lecz realne znaczenie przekrojowe: nie wprowadza nowych zobowiązań regulacyjnych ani instrumentów finansowych, lecz może stanowić ważny punkt odniesienia przy uwzględnianiu aspektów społecznych i dystrybucyjnych w NAP, komponentach adaptacyjnych NDC oraz projektach finansowanych z istniejących mechanizmów. Choć plan ma charakter niewiążący, jego osadzenie w regularnych pracach UNFCCC zwiększa prawdopodobieństwo implementacji, zwłaszcza w obszarach generujących wartość dodaną przy niskich kosztach administracyjnych, takich jak poprawa jakości danych i przygotowania projektów. Jednocześnie decyzja nie tworzy krótkoterminowej presji wdrożeniowej ani nowego okna finansowego, pełniąc rolę wspierającą wobec decyzji o wyższej materialności operacyjnej.

5. Fund for responding to Loss and Damage

Decyzja dotycząca Funduszu na rzecz strat i szkód ma wysoką wagę polityczną i symbolicznie domyka architekturę finansową Porozumienia paryskiego, odpowiadając na wieloletnie postulaty państw najbardziej narażonych na skutki zmiany klimatu. Przyjęcie ram operacyjnych Funduszu potwierdza jego trwałe osadzenie w systemie UNFCCC, jednak w krótkim okresie jego operacyjność pozostaje ograniczona, a szczegółowe zasady dostępu i priorytety finansowania będą doprecyzowywane w kolejnych latach. Z perspektywy Polski decyzja ma przede wszystkim znaczenie strategiczne i obserwacyjne: Fundusz nie stanowi obecnie bezpośredniej dźwigni działań krajowych, lecz wymaga monitorowania rozwoju zasad operacyjnych, współudziału w kształtowaniu unijnego stanowiska wobec przyszłego uzupełniania środków oraz oceny długofalowych implikacji dla globalnego systemu finansowania klimatycznego. W konsekwencji Fundusz na rzecz strat i szkód plasuje się w rankingu priorytetów powyżej decyzji czysto narracyjnych, lecz poniżej decyzji o bezpośrednich implikacjach adaptacyjnych i technologicznych.

Choć pięć powyższych inicjatyw spełnia kryteria istotności, realne ograniczenia zasobowe administracji publicznej i ekspertów wymagają dalszej selekcji. Aktywne, równoległe zaangażowanie we wszystkie obszary grozi rozproszaniem uwagi i utratą wpływu tam, gdzie oddziaływanie może być największe.

Z tego względu raport rekomenduje skoncentrowanie działań w latach na dwóch najwyższych priorytetach:

- **Global Goal on Adaptation – Belém Adaptation Indicators** jako główna oś porządkująca adaptację, MRV oraz przyszłe obciążenia raportowe w rolnictwie i ekosystemach.
- **Belém Technology Implementation Programme (TIP)** jako jedyny instrument COP30 oferujący krótkoterminowe, operacyjne przełożenie na projekty technologiczne i zdolności wdrożeniowe.

Rekomendacje na najbliższe 100 dni

Celem działań w horyzoncie 100 dni nie jest wdrażanie projektów, lecz zabezpieczenie wpływu Polski na projektowanie standardów i mechanizmów, zanim zostaną one utrwalone na poziomie UNFCCC i UE. Rekomendowane działania na pierwsze 100 dni mają charakter wyłącznie analityczno-negocjacyjny i nie generują zobowiązań finansowych ani regulacyjnych.

I. Global Goal on Adaptation – Belém Adaptation Indicators

0-30 dni

Uporządkowanie mandatu i odpowiedzialności

- Formalne potwierdzenie, że udział Polski w pracach nad wskaźnikami GGA ma charakter techniczny i przygotowawczy, bez implikacji regulacyjnych.
- Zidentyfikowanie instytucji krajowych posiadających dane istotne dla wskaźników (rolnictwo, ekosystemy, monitoring środowiska).
- Priorytetyzacja wskaźników pod kątem dostępności danych i znaczenia dla rolnictwa, ekosystemów morskich i wodnych.

31-60 dni

Przegląd wykonalności wskaźników

- Ocena obciążeń administracyjnych i kosztów potencjalnego raportowania (MRV).
- Wskazanie 2-3 obszarów (np. rolnictwo, gospodarka wodna), w których Polska może wnieść wkład ekspercki lub pilotażowy na poziomie UE/UNFCCC.

61-100 dni

Pozycjonowanie w procesie UNFCCC

- Przygotowanie krótkiej noty technicznej do wykorzystania na forum UE/UNFCCC, wskazującej:
 - ryzyka nadmiernego obciążenia MRV,
 - potrzebę elastyczności definicji wskaźników,
 - znaczenie etapowości wdrażania.
- Zgłoszenie gotowości Polski do udziału w dalszych pracach technicznych (warsztaty, konsultacje), bez deklaracji implementacyjnych.

II. Belém Technology Implementation Programme (TIP)

0-30 dni

Ustalenie punktu początkowego

- Określenie celu TIP dla Polski, w tym:
 - techniczne i operacyjne wsparcie projektów technologicznych
 - ocena obecnych doświadczeń oraz poprawa jakości projektów i zdolności administracyjnych w ich przygotowywaniu (jasne określenie celu, MRV, podkreślenie skalowalności rozwiązań)
- Przegląd istniejących krajowych programów technologicznych pod kątem ich zgodności z logiką TIP (projekty o dużym potencjale finansowania, pilotaże, łączenie potrzeb publicznych z rozwiązaniami technologicznymi).

31-60 dni

Identyfikacja potencjału projektowego

- Wskazanie 3–5 obszarów technologicznych, w których Polska ma:
 - rozwiązania techniczne,
 - instytucje wdrożeniowe,
 - potencjał do budowy projektów (np. technologie adaptacyjne w rolnictwie, monitoring środowiska).
- Ocena barier: gdzie problemem jest technologia, a gdzie zdolność projektowa lub instytucjonalna.

61-100 dni

Tryb operacyjny

- Przygotowanie listy tematów, które Polska może zgłosić do dialogów lub działań zwiększających potencjał w ramach TIP.
- Nawiązanie kontaktu z CTCN/TEC (bez zobowiązań finansowych).
- Włączenie TIP jako narzędzia wspierającego, a nie konkurencyjnego wobec instrumentów UE.

Wnioski

COP30 nie przyniósł przełomu w poziomie globalnych ambicji klimatycznych, lecz wyraźnie położył nacisk na operacjonalizację przyjętych ustaleń. Proces UNFCCC przesunął się z fazy deklaracji w stronę testowania wskaźników, procedur, programów implementacyjnych oraz zasad dostępu do finansowania. W tej fazie o realnym wpływie państw decyduje nie retoryka, lecz zdolność oddziaływania na reguły wykonawcze, zanim zostaną one utrwalone.

Z perspektywy Polski kluczowym wnioskiem jest to, że tylko ograniczona liczba decyzji COP30 wymaga aktywnego zaangażowania negocjacyjnego w najbliższej perspektywie czasu. Analiza decyzji jednoznacznie wskazuje, że najwyższą wartość operacyjną mają dwa procesy: Belém Adaptation Indicators oraz Belém Technology Implementation Programme (TIP). To one będą definiować przyszłe standardy raportowania, projektowania działań oraz przygotowania projektów technologicznych. Pozostałe decyzje pełnią funkcję wspierającą lub obserwacyjną i nie uzasadniają równoległego angażowania administracji.

Istotne jest również to, że brak bezpośredniego finansowania dla Polski nie oznacza braku znaczenia decyzji. Wiele ustaleń COP30 kształtuje zasady funkcjonowania mechanizmów finansowych, MRV i programów wdrożeniowych, w których Polska uczestniczy pośrednio jako państwo UE. Brak aktywności na etapie projektowania tych reguł oznacza w praktyce akceptację rozwiązań wypracowanych przez innych - co w rezultacie może wpłynąć na koszty, obciążenia administracyjne i przyszłe możliwości wpływu.

COP30 potwierdził także silne zróżnicowanie sektorowe, istotne z punktu widzenia mandatu negocjacyjnego Polski:

- rolnictwo i gospodarka wodna zostały wzmocnione przede wszystkim poprzez ramy MRV (GGA),
- technologie poprzez instrumenty wdrożeniowe (TIP).

Odpowiedzią na tę asymetrię powinna być świadoma selekcja obszarów, w których Polska chce i powinna być aktywna. Celem niniejszego raportu jest wskazanie tych procesów, w których wczesne zaangażowanie pozwala współtworzyć standardy, oraz tych, które można monitorować bez aktywnego uczestnictwa. Choć dalszy rozwój polityki klimatycznej UNFCCC pozostaje trudny do przewidzenia, COP30 może stanowić początek nowej logiki funkcjonowania procesu, w którym znaczenie operacyjnego zaangażowania wyraźnie przewyższy wagę samych deklaracji politycznych.

Źródła

(1) UNFCCC, Decision -/CMA.7 (8a) (Global goal on adaptation), COP30, Belém, 2025

https://unfccc.int/sites/default/files/resource/cma7_8a_gga_auv.pdf

(2) UNFCCC, Decision -/CMA.7 (11c) (Belém Technology Implementation Programme), COP30, Belém, 2025

https://unfccc.int/sites/default/files/resource/cma%207_11c_TIP_AUV.pdf

(3) UNFCCC, Decision -/CMA.7 (5) (United Arab Emirates just transition work programme), COP30, Belém, 2025

https://unfccc.int/sites/default/files/resource/cma7_5_UAE%20JTWP_auv.pdf

(4) UNFCCC, Decision -/COP.30 (14) (Belém gender action plan), COP30, Belém, 2025

https://unfccc.int/sites/default/files/resource/COP30_14_Gender_AUV.pdf

(5) UNFCCC, Decision -/CMA.7 (10d) (Report of the Fund for responding to Loss and Damage and guidance to the Fund for responding to Loss and Damage), COP30, Belém, 2025

https://unfccc.int/sites/default/files/resource/CMA7_10d_FRLD_auv.pdf

(6) UNFCCC, Decision -/CMA.7 (10e) (Matters relating to the Adaptation Fund), COP30, Belém, 2025

https://unfccc.int/sites/default/files/resource/CMA7_10e_AF_auv.pdf

(7) UNFCCC, Decision -/CMA.7 (14) (Report of the forum on the impact of the implementation of response measures), COP30, Belém, 2025

https://unfccc.int/sites/default/files/resource/CMA7_14_RM_auv.pdf

(8) UNFCCC, Decision -/CMA.7 (10a) (Matters relating to the Standing Committee on Finance), COP30, Belém, 2025

https://unfccc.int/sites/default/files/resource/CMA7_10a_SCF_auv.pdf

(9) UNFCCC, Decision -/CMA.7 (2c) (Global Mutirão), COP30, Belém, 2025

https://unfccc.int/sites/default/files/resource/cma2025_L24E.pdf

Climate Future Institute

ul. Stępińska 48/58/25

KRS 0001149930

NIP 5214101988

REGON 540677285

www.cf-institute.org